

LUMIERE.

„LOST HORIZON“.

Een meesterwerk van Capra.

Over het indrukwekkende filmwerk „Lost Horizon“ (Nederlandsche titel „Het verloren Paradijs“) van Frank Capra is verleden week in 1000+1 uitvoerig geschreven. Om niet in herhalingen te vervallen bepalen wij ons tot de onderdeelen. Eerst het verhaal. Inderdaad: een mengsel van naïeve bovenzinnelijkheid en grandioze fantasie. De regie: in één woord geweldig, ook waar zij zich uitsluitend aan de oppervlakte van het verhaal heeft gehouden. Dat geldt dan in het bijzonder voor de tooneelen in het geheimzinnige Shangri-La, een oord van eeuwigen vrede in het ontoegankelijke hart van Tibet, waar de hoofdpersonen van het verhaal per vliegtuig arriveeren. Capra heeft niet de minste moeite gedaan het wereldje van zonderlingen bestaanbaar te maken. Hij heeft de kluzenaars van Shangri-La fakkels in de handen gegeven, engageerde een reusachtig gemengd koor, organiseerde optochten en richtte de lens op processies, zonder zich verder te bekommeren over het doel en het wezen van Shangri-La. Het is allemaal show, maar het is waarlijk indrukwekkend. Nog indrukwekkender is de vlucht van de hoofdpersonen uit de geheimzinnige Tibetaansche maanvolk-maatschappij. De vlucht gaat dwars door de Karakoroem over bergruggen, die (waar zij dan ook gefotografeerd zijn) levendig herinneren aan de foto's, boeken en voordrachten van het echtpaar Visser. Ongetwijfeld hebben de reizen van het echtpaar Visser tot de oorspronkelijke inspiratie van „Lost Horizon“ bijgedragen. Subliem is de verlatenheid in het hooggebergte, adembenemend zijn de lawine-gevaren, kortom: dit is film van het zuiverste water. Capra heeft een meesterwerk gewrocht, dat lakoniek al zijn zwakheden tot den toeschouwer keert, zonder dat het den eind-indruk schaadt.

Men mag deze film niet verzuimen.